



Dvanáct
nocí

ANDREW ZURCHER

COO
BOO

Dvanáct nocí

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.cooboo.cz

www.albatrosmedia.cz



Andrew Zurcher

Dvanáct nocí – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2018

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS  **MEDIA**

*Dvanáct
nocí*

ANDREW ZURCHER



Mým dětem Aoife, Uně a Eamonovi

Skoč, srdce, vítr tě zachytí...

Část první

TKALCOVSKÁ OSNOVA

Odstraňování

Slunce zapadlo šest minut před čtvrtou. Kay ležela na podlaze a pročítala drobotisk na zadní straně novin. Víčko pravého oka držela pevně zavřené, levé oko měla stále unavenější a unavenější a maličká písmenka na ni vyskakovala mezi šmouhami blouznivě klesajících dlouhých řas. Čím dál častěji musela zavírat obě oči a dopřávat odpočinek ztuhlé tváři. Čím dál častěji se dívala na svět nad sebou úkosem zpod přivřených víček a s hlavou nakloněnou napravo. Tahle hra jí sice rozčilovala, zároveň v ní však narůstal skromný pocit vítězství: odolává pokušení dívat se na život hezky zpříma už od chvíle, kdy se ráno vzbudila, což bylo podle hodinek na jejím zápěstí před celými osmi hodinami. Kdyby se Kay někdo zeptal, proč pořád zavírá pravé oko – zrovna teď, dvě minuty před čtvrt na pět na Štědrý den odpoledne, když je maminka uprostřed zběsilých příprav a mladší sestřička Eloise v zadním pokoji sama hraje drápky –,

nedokázala by odpovědět. Dneska zkrátka musí pravé oko udržet zavřené, a tak to dělá.

Přímo proti její hlavě se o zeď opíralo obrovské zrcadlo v kovovém rámu. Tatínek sliboval, že ho pověsí nad krb, ale i po třech měsících pořád stálo tady, nikdo si ho nevšímal a akorát se na něm usazoval prach. Kay se zájmem sledovala nezajímavý odraz sebe samotné. Přišlo jí, že učitelé ve škole jenom dokolečka mluví o osobnosti: mít osobnost, vyrůst v osobitého člověka, projevovat svoji osobnost a hlavně rozvíjet svoji osobnost. Kay si byla jistá, že jí osobnost chybí, rozhodně tedy taková, která by byla vidět. Byla ten typ člověka, kterého si ostatní nikdy pořádně nevšímají.

Táta se ještě nevrátil domů, zase zůstal dlouho v práci, stejně jako každý den tenhle týden a každý víkend tenhle měsíc. Stejně jako každý měsíc tenhle rok. Je v laboratoři nebo u sebe v kabinetě, na čtrnáctidenních výkopech, v knihovně, na jednání – Kay už ztrácela přehled. Maminka po snídani zuřivě vydrhla kuchyňskou linku a pak holkám slíbila výlet na kolech a kino. Jenže když o pár hodin později sluníčko zase zapadlo, jejich sněhule a kabáty pořád ležely u dveří tak, jak je tam nechaly předchozího večera. Kay zaslechla zvonění telefonu a napadlo ji, jestli náhodou nevolá táta. Jako obvykle bude mít zpoždění.

Začala klimbat a noviny pod její hlavou jemně šustily, když vtom do pokoje vtrhla maminka. Dupala po dřevěné podlaze, jako by do prken bušila kladivem. „Vezmi si kabát, Kay, jdeme ven. Ať se oblékne i Eloise.“

O pět minut později už dívky seděly vzadu v autě, v mrazivém vzduchu se jim srážel dech, nervózně se chichotaly a ještě pořád netušily, kam jedou a proč. Motor s každým zařazeným stupněm nabíral na otáčkách ve stejném rytmu, v jakém s nimi kolébal auto, a nervozita začínala opadat. Kay stále cítila jemnou bolest a teplo

v dlani, kterou jí předtím sestřička mačkala. Položila si ruku do klína. Noc kolem auta vypadala mrazivá a jasná a dívkám svítila do očí urputná, převážně bílá světla linoucí se z okolních domů. Kayino postranní okénko se naopak pořád zamlžovalo, jak na něj vydechovala. Netrpělivě nakláněla hlavu na všechny strany, kam jen dosáhla, ale nikterak si nepomohla. Auto projelo kolem semaforů jako blesk a odbočilo na svažující se silnici. Ell začala vrtět nohou.

„Nech toho, Eloise! Za dvě minuty budeme vystupovat.“

„Když já mám něco v botě. Tlačí mě to.“

Kay se znovu zahleděla z okýnka. Počítala, kolik pouličních lamp už minuly. Pomáhalo jí při tom, jak se jejich světlo leskle odráží od stříbřité vozovky, ještě pokryté ledem ze včerejší noci. Levé oko už musela mít příšerně unavené, byla si totiž jistá, že uprostřed každého kuželu světla vrhaného lampou vidí na zemi drobný kulatý stín – nebo za to možná mohlo to, jak divně a zploštěle svět vypadá, když se na něj člověk dívá jen jedním okem. Třeba se jednalo o zbytečky dechu sraženého na skle. Byla v pokušení otevřít i druhé oko, jenže kdyby to udělala a ta tmavá kolečka se ztratila, jednalo by se vlastně o důkaz toho, že tam nikdy nebyla, nebo právě naopak? Když se člověk zadívá přímo na hvězdu, občas ji vůbec nevidí, ale stačí přimhouřit oči nebo odvrátit zrak a najednou tam je. A hvězdy přece existují. Jak bychom si od nich mohli jinak něco přát?

A najednou jí došlo, kam jedou a proč máma předtím neodpovídala na jejich otázky. Auto zabrzdilo a zůstalo stát před povědomou bránou. Kay na sedadle celá ztuhla a cítila, jak se jí prohnutou páteří, opisující pohodlně tvarovanou polstrovanou opěrku, rozlévá chlad. Ell na druhou stranu dala průchod svému zklamání. „Nechci jít k tátovi do práce,“ zakňourala, a aby svým slovům dodala důraz, koplá tou svojí protivnou a tlačící botou do sedačky před sebou.

Za okénkem u brány držel stráž noční vrátný, statný stařík, který byl ztuhlý a zkroucený jako kus starého dřeva, měl mohutná nahrbená záda a bílý knír, co připomínal řídká a visel mu až dolů přes hranatou čelist. Kay ho ještě nikdy nepotkala, ale když vstal, zjistila, že na sobě má uniformu univerzitního vrátného: bílou košili, černé kalhoty a vestu. Brána se otevřela a muž na ně mávl, že mohou pokračovat na parkoviště, načež se vybelhal ven z matně osvětlené místnosti, sešel ze schodů a vydal se za jejich autem. Vypadalo to, že odhadl, kde asi zaparkují, Kay totiž sledovala, že zamířil rovnou k místu, do něhož maminka zacouvala poté, co spěšně minula pár volných stání. Vrátný si to k nim štrádoval rozvážným oficířským krokem, ale dorazil až ve chvíli, kdy otevíraly dveře. Měl příjemný hlas, vůbec nezněl jako to chraplavé štěkání, na jaké byla u univerzitních vrátných zvyklá. Možná byl na vánočním večírku, pomyslela si Kay. Po vánočních večírcích bývají lidi rozněžnělí.

„Můžu vám nějak pomoci?“ zeptal se maminky. Tón jeho hlasu připomínal dotek flanelu, byl hutný, lehoučký a hřejivý, jako by jí mile nabízel pomocnou ruku. Přesto tam stál s rukama zabořenýma do kapes a bylo vidět, že pomaličku pohybuje prsty, jako by v nich převracel mince.

Maminka zrovna odepínala Ell z podsedáku a nepřítomně jí sundávala fialovou botičku. Ell už byla na dětskou sedačku stará a vysoká, jenže o svých osmých narozeninách probřečela celý večer, až nakonec Kay s maminkou prošly dům i auto a daly si záležet, aby vrátily staré dobře známé věci na původní místa.

Mamka zatřásla botičkou a na zem spadl jeden drápek. Maminka ho sebrala a vložila ho Ell do natažené dlaně. „Ne, děkuju,“ odpověděla. „Přijela jsem pro manžela. Má moc práce, zdržel se tu.“

„Obávám se, že všichni už odešli domů, paní...“ Vrátný se odml-

čel a Kay sledovala, jak pozvedá levé obočí a čeká, až mu maminka prozradí své jméno.

„Clare.“ *Maminka totiž nemá stejné příjmení jako tatínek*, došlo Kay. *Není žádná paní.* „Clare Worthová.“

„Aha, paní Worthová. Nevymýšlím si. Jak říkám, všichni už bohužel odešli domů. Stojí tady jen moje auto a auto starého pana profesora Jacksona, co zemřel minulé úterý – kéž odpočívá v pokoji –, už jsem to tu obešel a pozamykal, nezůstaly tu jediné odemčené dveře, všude je zhasnuto a neproklouzla by ani myška.“

Kay měla levou dlaň zlehka položenou na maminčině paži a cítila, jak jí pod prsty tuhnou svaly. „Ne že bych vám nevěřila, ale on sem jel pracovat, takže se po něm stejně půjdu mrknout nahoru,“ řekla.

„Jak že se manžel jmenuje? Worth?“ Starý vrátný mluvil tiše, ale neústupně, asi jako vrkající holub hřivnáč. Přesunul váhu z jedné ztuhlé nohy na druhou, rychle, aby neztratil rovnováhu. Kay se na okamžik zdálo, že se snad levým koutkem pousmál, ale pak se jí to rozleželo. Nebo možná jemu.

„Jmenuje se More. Doktor More. Totiž Edward. Edward More. Pracuje na koleji svatého Mikuláše. Dělá teď na tom projektu se střepy.“

„Já se tu v projektech popravdě zrovna nevyznám,“ připustil starý pán. „Každou chvíli přijdou s něčím novým. Ale na lidi mám docela pamatováka a žádného doktora Morea si teda nevybavuju.“ Zprudka se nadechl, pozvedl ruce k ústům a prudkým vydechnutím si ohřál konečky prstů. „Na druhou stranu jsem jenom noční vrátný.“

„Určitě už jste ho někdy viděl,“ prohlásila maminka. „Chodí sem pomalu každý večer. Každou noc.“

Vrátného napadlo, že má vlastně adresář a telefon a že by mamince mohl ušetřit námahu a zavolat nahoru do kabinetu. Maminka

mu v tom chtěla zabránit, ale on už se na bolavých nohách belhal zpátky do vrátnice. Kay držela maminku za ruku – měla ji ledovou, ale na tom není uprostřed zimy nic divného. Čekaly pod schody vedoucými do stísněné vrátnice. Ve skutečnosti to byl jenom dozděný a zastřešený koutek mezi dvěma opěrnými pilíři staré budovy katedry archeologie, s hezkým kulatým okénkem. Někdo na něj vylepil stříbrné hvězdičky. Ell na ně ukázala a začala jim vyprávět, že ve škole vyrobila přání se stejnými hvězdičkami a s třpytivými ozdobami. Zopakovala jim to asi třikrát nebo čtyřikrát, ale maminka ani Kay nereagovaly, a pak se ve dveřích konečně objevil vrátný. Kay si chtěla prohrábnout vlasy, ale měla je stažené tak pevně, že připomínaly kus ledu.

„Bohužel na seznamu žádného doktora Morea nemám,“ oznámil jim vrátný. „Ani na tom celouniverzitním. Říkala jste Edward More, že ano? Hledal jsem ho s jedním i se dvěma, o‘.“

Maminka si ztěžka povzdechla, vešla do vrátnice a holčičky nechala venku. Stály pod okenní římsou tak tiše, že k nim dolehlo i pár útržků rozhovoru. Na tichém a prakticky prázdném parkovišti rostlo jen pár holých stromků – mladých, vysázeli je tam v pravidelných rozestupech podél dvou průjezdních cest tak před čtyřmi pěti lety. Kay si ještě pamatovala, že tohle bývala zatravněná plocha, ale teď byl skoro všude asfalt. Větve stromů se temně leskly ve světle zářivých reflektorů na střechách katedry archeologie. Přezdívalo se jí Pitt. Kay pevně zavřela levé víčko, ponořila se do tmy a sevřela Ellinu dlaň ještě pevněji, jako by se snažila nahradit chybějící smysl.

Dveře se otevřely a původně tlumené hlasy se najednou rozlehly po celém vyprázdněném nádvoří. Clare Worthová zase protestovala: „... já to nechápu. Jasně, říkal jste, že je to nejnovější seznam, ale on tu musí být. Pracuje tu už roky. Klidně vám ukážu jeho kabinet.“

Kay slyšela, jak si vrátný bere svazek klíčů a zavírá dveře, a pak s maminkou schází z těch pár schodů na parkoviště. Sama ještě pořád držela víčka zavřená, a možná proto vnímala ony rázné ozvěny nádvoří s takovou naléhavostí, jako by k ní vysílaly vlastní, dokonale srozumitelnou zprávu. Každý maminčin krok znamenal tříštivý náraz do promrzlého kamene a hlíny.

„Jak že se to jmenujete?“ ptala se zrovna Clare vrátného, když Kay násilím otevřela levé oko.

„Rex. Prostě Rex,“ odpověděl stařík a mrknul na ni. Očividně ho trápila kyčel, bylo to patrné z toho, jak ztuhle si vykračoval podél zatravněného ohrazení dvora směrem k nedalekému rohu, kde měl tatínek ve druhém patře laboratoř a kabinet. Maminka na něj vrhla vzteklý pohled, jako by právě vypustil tarantuli, ale pak ho o něco odevzdanněji následovala. Na dcery jako by úplně zapoměla. Mlčela, ale když je mýjela, Kay si všimla, že v sobě dusí spoustu slov – její krk z boku vypadal, že se co nevidět rozskočí. Trochu s Ell couvly, ruku v ruce se připojily k dospělým a se sklopenou hlavou sledovaly, jak jejich sněhule s tichounkým křupáním zanechávají v námraze mělké otisky. Kay neušlo ani to, že Rex si vyšlapuje zlehka: maminčiny nové boty po sobě ve zmrzlé trávě nechávaly nepřehlédnutelné stopy, ale zpod Rexových nohou se snad neozvalo jediné křupnutí a nezůstával po něm pomalu ani dolíček, přestože měl bolavou nohu a kulhal. Slyšela jediné cinkání klíčů na velikém kruhu, který držel v pravačce. Na vteřinu reflektory ten svazek ozářily natolik jasně, že zahlédla i staromódní háček, který držel kruh uzavřený. Podobný kruh s klíči kdysi viděla u tatínka na koleji, visel v tamní knihovně rukopisů. Ovšem tenhle nebyl jen tak obyčejný a hladký. Znovu se krátce zhoupł pod reflektorem. Kay spatřila dva vyřezávané, nebo spíš tepané ornamenty, jeden na očku, druhý na háčku. Celou cestu na ně upírala oči, aby nepřišla o další příležitost

k prohlížení, a postupně si tak udělala obrázek o celém ornamentu. Na háčku i očku bylo to samé: dlouhý klikatý had omotaný kolem meče.

Určitě byl v armádě, usoudila. Nejspíš ho tam zranili, proto ta noha.

„Má kabinet ve druhém patře,“ ozvala se zase maminka. „Na cedulce je jeho jméno, koukejte...“ Najednou se odmlčela: jak totiž všichni mohli vidět (a taky že viděli), jeho jméno na černé nástěnce nestálo, přestože tam bývalo, kam jen Kayina paměť sahala, vyvedené bílým úředním písmem stejně jako všechna ostatní. Místo tatínkova jména teď četli Dr. ANDREA LESSINGOVÁ. Maminka zatlačila do těžkého křídla dveří vedoucích do kamenem obložené vstupní haly, vešla dovnitř a holčičky ji následovaly.

„Co se děje?“ zeptala se Ell šeptem sestry. Zněla vyděšeně a naléhavě.

„Tohle bude nějaký vtip, holky,“ otočila se na ně maminka a přinutila se i usmát. „Jenom hloupý vtip.“ Vytáhla mobil a přiložila si ho k uchu. „Zkusím mu znovu zavolat do kabinetu,“ rozhodla se. „Předtím to tam nikdo nebral, ale třeba už se vrátil.“ Vtom zbledla. „Počkejte tu!“ přikázala děvčatům, ale sotva se zmožila na víc než šepot. Obrátila se na patě a divže nebrala schody po dvou.

Kay upřela pohled na svazek klíčů. Zírala na něj, prohlížela si každický detail, hezky jeden po druhém si je zapisovala do paměti.

Rex si toho všiml, usmál se, odepnul si kruh z opasku a podal jí ho. „Klidně si ho prohlédni,“ pobídl ji přívětivě a maličko se pro sebe zasmál. Podal jí celý svazek. Měl obrovské sukovité ruce, připomínaly spletenec kořenů dubu. Kay se na ně zaměřila, když si od něj brala klíče. Byly to ruce hromotluka, ale přesto jemné a svým způsobem i štíhlé, a když Rex narovnal prsty, zdálo se jí, že zahlédla něco sladkého, kousek nějakého měkkého ovoce, možná bobuli černého rybízu. Pak už ale Kay držela v ruce kruh. Visel na něm bezpočet roztodivných klíčů. Dokonce i Ell si ho přišla prohlédnout zblízka, což

bylo dost nezvyklé, raději totiž ostentativně dávala najevo absolutní nezájem o cokoliv, čím se Kay zrovna zabývala. Kay klíče zkoumala jeden po druhém. Nejúžasnější byl obří klíč připomínající vidličku s ostrými zuby jakoby ze zlata. Měl na sobě vyrytého téhož hada s mečem, který zdobil kruh. Pak tam byly tři stříbrné klíče, každý sice malinko jiný, ale stejného tvaru: tři dlouhé šípy se zploštělými konci, jedním čtvercovým, jedním kulatým a jedním trojhranným. Pak taky tři klíče ze dřeva tvrdého skoro jako kámen, s nádhernými dřevními vlákny útkovanými zlatem. A všechny ostatní, krátké i dlouhé, zavalité, těžké. Mohlo jich být dvacet, možná třicet.

„Pitomý klíče,“ odfrkla si Ell, otočila se k vysokému zrcadlu na stěně haly a prohlížela si svůj odraz. Kay s vrátným se na ni také zadívali. Rex už zase měl ve tváři stopy téměř nepostřehnutelného úsměvu. Stejně jako Kay mu bylo jasné, že to tak Ell nemyslela. Ell byla menší než sestra, o celou dlaň, možná i o víc. Kay měla olivovou pleť a kaštanové vlasy, Ell světlou, téměř průsvitnou pokožku a vlnité, krásně zrzavé lokny až dozlatova. Táta rád upozorňoval na to, že jejich rodina sestává ze čtyř živlů. „Maminka, náš andílek, je vzduch, otevřená jako nebe. Já jsem tvrdá a těžkopádná země, zato vy, holky moje, jste živly, co hýbou světem,“ říkával. Kay podle něho byla voda: tichá, hluboká, možná studená, ale plná života. Ell naopak oheň, prudká a nepředvídatelná, tvořivá i ničivá zároveň.

Spíš pěkně náladová, pomyslela si Kay. A chtě nechtě se musela usmát.

Podívala se na vrátného, který jí připomínal dědečka, a usoudila, že by se měla chovat slušně. „Od čeho ty klíče jsou?“ zeptala se.

Vrátný ještě pořád sledoval Ell. „Na tom teď nesejde,“ odpověděl. „Taková krása,“ dodal, skoro jako by mluvil sám se sebou. „Vsadím se, že ta ani žádné klíče potřebovat nebude.“

Ell začala skákat po točitém schodišti nahoru a brala schody po dvou. Purpurové gumovky lemované kožešinkou jí byly malinko větší, podělila je po starší sestře a ještě do nich úplně nedorostla. Vypadala v nich menší, než byla, neohrabaně a trošku křečce. Otočila se k nim z pátého nebo šestého schodu a uličnický se zakřenila. Tváře měla po pobytu na studeném vzduchu zarudlé a plně lesklé rty růžové a svrastělé. Pak nasadila výraz vážného kněze, vytáhla ruku z kapsy, jako by vykonávala nějaký posvátný rituál, a otevřela dlaň, aby jim předvedla tři drápky, s nimiž si předtím doma hrála. Tatínek jim říkal „kostičky“. Byla to jedna z mála her, které schvaloval, vždycky opakoval, že je to „hrozně stará hra, v níž záleží na šikovnosti hráče a taky na náhodě“. Ell získala pomyslný titul drápkového mistra a nosila ho s patřičnou hrdostí – jak šlo o drápky, neměla konkurenci. Teď vyhodila tři hvězdicovité kostičky do vzduchu, s ladností tanečnice otočila útlou ruku hřbetem vzhůru a elegantně drápky zachytila klouby prstů.

Kay se usmála. *Předvádí se.*

Někdy už to tak bývá, že se něco nesmírně krásného stane těsně předtím, než se přiřítí kalamita. Taková kalamita pak dokonce jako by sáhla do minulosti a párkrát s tím krásným zážitkem zatočila, aby vypadal ještě krásnější, když už se vzápětí má stát něco takového. Aspoň tak to Kay o chvíličku později přišlo.

Ell stála na schodech a vypadala nádherně, jak se tak křenila se semknutými rty, v očích jí tančily odrazy světla z lustru visícího uprostřed haly, leskle rezavé lokny jí volně splývaly přes ramena a z celé její bytosti vyzařovala odvaha a rošťáctví. Pak chtěla sejít o schod níž, jenže v těch pitomých obrovských purpurových botách zakopla, ztratila rovnováhu a upadla přímo na obličej. Z napřážené dlaně se na podlahu s cvakotem vysypaly drápky. Vrátný Rex vyskočil na

nohy a s lehkostí mladíka k ní doběhl, než vůbec stihla vykřiknout. Mrštně se sehnul a zvedl ji jako pířko, připomínal u toho vlnícího se hada. Nadhodil si sestru v náruči s ladností tanečníka, s jakou také první vyskočil na nohy. Kay se ještě pomalu ani nenadechla a on už si zase sedal. Ell se otřásala vzlyky a stočená do klubíčka se od něho nechala pevně objímat. Starší sestra fascinovaně přihlížela, nemohla se ani hnout. Ell se uvelebila se v Rexově náruči, jako by se vyhřívala u krbu.

Vrátný ji pomaličku kolébal a vzlykající dívenka se postupně utišila. Kay si konečně uvědomila, že svírá Rexovy klíče tak pevně, až jí zbělela ruka a ostrý kovový kruh se jí zaráývá do dlaně. Napřáhla paži k vrátnému. Zvedl hlavu, vypadalo to, že ho snad ten cinkot probral ze sna. Zdálo se, že se všechno odehrává jako ve zpomaleném filmu. Ell se mu posadila na koleno, jako by se taky právě vzbudila, a zadívala se na Kay. Rex si od ní vzal klíče. Pořád ji upřeně sledoval. A v tu chvíli si toho Kay všimla: stařík s dívenkou byli dokonale symetriční, jako by je někdo vyřezal z jednoho kamene, jako by je někdo namaloval jednou sadou barev, jako by vzešli z písně jednoho zpěváka. Pozorovali ji s hlavami stejně natočenými na stranu, stejně upřenými pohledy, se stejně pootevřenými rty. Dvě dokonalé kopie. Kay zamrazilo

„Někdy se něco nesmírně krásného stane těsně předtím, než se přiiřtí kalamita,“ pronesl Rex pomalu a tou větou se mu nějak podařilo dovršit kouzlo i zlomit kletbu zároveň.

Kay se zježily chlupy na rukou, nebylo to ale strachy. Na to, aby se ho bála, měl moc milé oči – jako by se na ni dívala vlastní sestřička. Někdy, něco, nějak.

„Tohle asi bude tvoje,“ prohlásil Rex a vysypal Ell do dlaně tři drápky. Dívenka se na ně zadívala, jeden vybrala a podala mu ho.

V tu chvíli se na točitém schodišti objevila Clare Worthová a seběhla schody po dvou. Prolétla kolem nich a vyřítla se vstupními dveřmi na dvůr. Rex postavil Ell na nohy, poněkud rozvážně se zapřel o kolena a namáhavě vstal. Strčil si drápek do kapsy, zahákl klíče za opasek, vzal holčičky za ruce, a co nejrychleji se vydali za maminkou. O pár minut později už Kay s Ell seděly vzadu v autě se zapnutými bezpečnostními pásy. Když mamka naprosto netečně vyjížděla z univerzitního parkoviště, ještě otočily hlavy. Pořád byly jako omráčené a chtěly naposledy zahlédnout starého vrátného na schodech u vjezdu. Jak tam tak stál, Kay napadlo, že vypadá jako ztělesněný smutek, odsouzenec potrestaný za zločin, který nespáchal. Zvedl ruku a zamával jim.

V budově svatého Mikuláše dopadly stejně. O Edwardu Moreovi tam nikdo neslyšel a na dveřích univerzitní místnosti, kde Kay trávila pololetní prázdniny a netrpělivě sledovala z okna odpolední praktickou výuku, stálo jméno někoho jiného. Vlastně se jednalo o totéž jméno jako na nástěnce katedry archeologie: Dr. ANDREA LESSINGOVÁ. Tentokrát se však vevnitř svítilo a žena, která po maminčině zaklepání otevřela dveře, vypadala stejně překvapeně jako ony samy. Byla vysoká, ale působila jaksi drobně a křehce, a Kay přišlo, že musí mít kosti stejně jemné a řídké jako zlaté vlasy. Byla zachumlaná do mnoha vrstev šál a plédů.

„Nechápu, jak to myslíte,“ prohlásila. „Už v téhle místnosti pracuju patnáct let. Jinou kancelář jsem tady neměla. Klidně se tu porozhlédněte,“ dodala, stoupla si stranou a pozvala je dál mávnutím elegantně dlouhých prstů. Kay si pomyslela, že vypadají jako mrštná, kroutící se háďata, plná jedu a samý sval. „Tohle všechno jsou moje knihy, moje věci, moje práce.“ Maminka se jí předtím horečně pokoušela vysvětlit, co tu pohledávají, a na schodech za nimi zatím

nervózně postávali dva vrátní a nevěděli, jestli mají zasáhnout. „Vážně nevím, jak vám pomoci,“ ozvala se doktorka Andrea Lessingová. „Vlastně jsem zrovna chystala odjet domů, když máme ty svátky.“ Začala za sebou zavírat, jenže vtom Clare Worthová uvnitř cosi zahlédla a rozhodně zarazila dveře nohou.

„Vůbec vás neznám,“ ozvala se vyčítavě. Znělo to tak hrozivě, až se Kay příkrčila.

„To mě mrzí, ale asi to nebude moje chyba, ne?“ odpověděla doktorka Andrea Lessingová.

„Jste archeoložka?“ Clare Worthová divoce přejížděla pohledem ze strany na stranu, střílela očima z jednoho kouta místnosti do druhého a pokoušela se na dálku rozlišit názvy na hřbetech knih v policích po levé straně dveří. Světlo bylo tlumené. Kay stála na schodech. Došlo jí, že se jí klepe noha, a tak na ni přenesla všechnu váhu. „Koukám, že tu máte pár knížek, co má i můj manžel,“ prohlásila maminka. „Vlastně jich tu máte společných docela dost! Vy taky děláte na tom projektu se střepy?“

„Paní Moreová...“

„Jmenuju se Worthová!“

„Paní Worthová, omlouvám se, ale na tohle vážně nemám čas. Ano, dělám, ale teď už opravdu musím zamknout a vyrazit domů za rodinou!“ Doktorka Andrea Lessingová zatlačila do dveří. Maminčina noha sklouzla po dřevěné podlaze. Pak narazila patou do vyvýšeného prahu, zábrany proti průvanu. Noha se zastavila. Nastalo trapné ticho a vrátní se pomalu rozpohybovali. Předkláněli se, jako by se chystali zasáhnout. Kay se zhluboka nadechla a napřáhla se, chtěla maminku pohladiť po rameni nebo po brňavce na lokti. Chtěla ji odtud odtáhnout. Ell ale střelhibtě zareagovala a vzala sestru za ruku. Zpříma se na Kay zadívala a zatvářila se nesmlouvavě.

„Slyšela jste někdy o Nevěště z Bithýnie?“ Maminčin hlas zněl klidně, vážně a teď už i zoufale.

Kay tenhle tón znala stejně dobře jako kamenný výčnělek za domem a rozbolavělé koleno, když do něj omylem plnou parou vrazí. Znala ho stejně dobře jako kašdický schod vedoucí do jejich pokojíčku, jako jemné cvaknutí západky, když za sebou zavře dveře, a uklidňující povznesené ticho horního patra palandy. A stejně tak dobře i věděla, že se doktorka Andrea Lessingová musela do dveří opřít obrovskou silou, protože ty se najednou s prásknutím zavřely, odstrčily maminku z cesty a přinutily ji přenést váhu na levou nohu, až málem rozmáčkla Kay s Ell o studenou olupující se zeď u schodiště.

Clare Worthová vypadala jako v mrákotách a její dcery na tom nebyly o nic lépe. Vrátné incident očividně rozrušil, pořád se omlouvali. Nedokázali by říct proč, sami tomu totiž nerozuměli, ale s Clare Worthovou soucítily a taky věděly, že ji znají, i když jméno Edward More jim vůbec nic neříkalo. Šeptali si o tom celou cestu přes Pečetní nádvoří. Zdálo se, že Clare Worthová to vzdala a už se nepokouší najít vysvětlení. Vrátní návštěvnícím podrželi dveře a všechny tři vyšly ze Stromového nádvoří do Smetní uličky, kde před půl hodinou roztržitě zaparkovaly. Oba muži za sebou nesměle zavřeli bránu, co nejtíšeji to jen šlo – aby to snad nevypadalo, že je vyhánějí, došlo Kay. Jenže oni je vyháněli! A ve chvíli, kdy za nimi zapadla zástrčka, se maminka rozplakala. Zůstala stát u brány a ani si nezakryla obličej rukama. Zkrátka sklopila hlavu. Kay slyšela pouze zvuk větráku z ventilace o kus dál v uličce, který do vzduchu vypouštěl páru a zápach přepáleného tuku z kuchyně menzy. Zlehka se dotkla Ell a ta se zachvěla.

„Mami,“ oslovila Kay maminku.

„Ano, Katharino? Copak?“

„Na Rexovi, tom vrátném u fakulty archeologie, bylo něco zvláštního, mami.“

„A co, Katharino?“ Ještě pořád brečela. Clare Worthová při pláči nikdy nepopotahovala, jen jí tekly divoké potůčky slz.

„No, když jsi šla do tatínkova kabinetu – teda tam, co by ho měl mít –, bylo na dvoře hrozné ticho a tvoje kroky byly na těch kostkách dost slyšet a taky za tebou zůstávaly stopy v trávě. A po nás taky. Koukala jsem se.“ Ell kopala do dlažební kostky. Teď toho ale nechala.

„To dá přece rozum, Kay.“ Maminka sáhla do kapsy, vytáhla starý papírový kapesník, důkladně ho rozložila a uhladila. Zněla otráveně. Kay vyčkávala a stiskla přitom Ell ruku, ale ta se odtáhla a věnovala sestře upřený pohled, jako by ji chtěla varovat, umlčet ji. Ona Kay pořád opakovala, že nemá maminku otravovat a strkat nos do cizích věcí.

„A všimla sis, že ten vrátný měl asi něco s nohou? A pohyboval se dost ztěžka? Jenže po něm nezůstala ani stopa a podle mě nebylo ani slyšet, že jde po kostkách.“

„Katharino!“ Clare Worthová strčila kapesník do kapsy, vytáhla klíčky a odemkla auto. „Tohle mě teď trápí ze všeho nejmíň. Děje se něco hrozného a stopy v trávě mě teď absolutně nezajímají. Ani za mák.“ Napřímila se a už zase se na dcery dívala naprosto chladně. „Koukejte si nastoupit!“

Holčičky poslechly a Ell už zase tvářila vzpurně. „Já ti to říkala,“ naznačovala očima.

Kay se raději nezmínila o ničem ostatním z toho, co jí leželo na srdci: o tom, jak Ell spadla, jak se ten vrátný choval tak podivně mile a připadal jí povědomý, ani o tom, co nejspíš zahlédla v kabinetě

v budově svatého Mikuláše – v kabinetě, který měl být tatínkův, ale patřil doktorce Andree Lessingové. O tom, co zahlédla, když maminku odstrčily dveře, když je za sebou ta štíhlouká paní zničehonic tak obrovskou silou zabouchla. Holky ani nepíply a auto pomalu a téměř neochotně projíždělo prázdnými tmavými ulicemi, kolem kaštanů, hlohů, dubů a buků, co po nich natahovaly pichlavé zimní haluzky, a hlavně kolem nekonečného stromořadí lip, černějšího než lehce prosvětlená tma. Kay se nezeptala ani na Nevěstu z Bithýnie a doma si pak snědly studenou večeři u stolu, který Clare Worthová prostřela už odpoledne. A protože maminka tu a tam uronila slzu a ta jí pak stékala po tváři, holčičky dělaly přesně to, co jim řekla a co se od nich čekalo, a ani jednou jedinkrát nepomyslely na – nerozsvícený – stromeček ověšený koulemi a řetězy a na tu dřevěnou krabici skrývající punčochy, co vždycky na Štědrý večer věšely na krbovou římsu. A ani jednou jedinkrát se neodvážily otevřít dveře tatínkovy pracovny, ze strachu z té prázdnoty, která by je tam čekala (tím si Kay byla jistá, jak tak tiskla ucho k lakovaným dřevěným dveřím) – z těch prázdných polic, vyklizeného stolu, z komínků papíru, které by určitě neležely na svém obvyklém místě na podlaze. Ani jednou jedenkrát nepromluvily, ani nepíply. Místo toho si vyčistily zuby, převlékly do pyžam a zhasly. A Kay celou tu dobu beze slova držela pravé oko zavřené a Ell si pohrávala s prsty a Clare Worthová si z levé tváře tu a tam setřela slzu, aby si nezmáčela blůzku.

Když ale Kay vylezla nahoru na palandu, cosi nahmatala na polštáři. Byla to vizitka. Okamžitě jí bylo jasné, že ona si nic takového v posteli nenechala. Vizitka byla malá a z tvrdého papíru, velká asi jako jízdenky na vlak, které si kupují, když je maminka jednou za čas vezme do Ely na letní piknik. Kay si vizitku přiblížila k očím. Nejdřív nemohla přečíst, co na ní stojí. V mamčině ložnici – od-

kud se teď kupodivu ozývalo občasně popotahování – se ale svítilo a proužek světla si našel cestu škvírou ve dveřích a ozářil vizitku zrovna ve chvíli, kdy ji Kay otočila v prstech. Vzápětí už na ni vykoukla třpytivě stříbrná písmenka. Na vizitce stálo:



Ell na spodním patře palandy jako obvykle usnula, jen co dopadla na polštář, a Kay byla k smrti unavená. Z toho, jak naslouchala sestřinu oddechování, byla ještě ospalejší, a mezi ochabujícími prsty si ve světle z maminciny ložnice čím dál nepřítomněji prohlížela tu podivnou vizitku. Těsně předtím, než se jí levé víčko zavřelo nadobro a prsty se sesuly mimo proužek světla, ještě krátce zahlédla druhou stranu vizitky, na níž se skvěl detailně propracovaný stříbrný plastický emblém. Tentýž symbol, který nejspíš před pouhou hodinou zahlédla na knize odložené na širokém pracovním stole doktorky Andrey Lessingové. Tentýž symbol, který toho dne stoprocentně viděla hned několikrát: hada omotaného kolem ostří meče.

*H*otovo?“
„Ano.“

„A nenechali po sobě žádnou stopu?“

„Ani jednu.“

„A co děti?“

„Děti?“

„On se nikdo nepostaral o děti?“

„Ale...“

„Ty ses zbláznil!“

„Ale v rozkazu...“

„Ty jseš král všech bláznů! Copak jsem to neřekl postaru, abys mi rozuměl? Nešeptal jsem ti snad přímo do ucha, jako se to dělává v těch starých příbězích, co tak zbožňuješ? Had musí udeřit mečem!“

„Budiž vykonáno, jak diš.“

„Musíte je zničit všechny – lišáka zloděje i jeho štěňata.“

„Budiž vykonáno dle tvého rozkazu.“

„Koukej na to dohlédnout!“

Autorka

Kay najednou došlo, že slyší hlasy. Byla tma jako v pytli, určitě ještě nebylo ráno. Kay se potichoučku otočila na pravý bok a našpicovala uši. Nejdřív si v polospánku pomyslela, že asi maminka telefonuje, jenže ty hlasy byly hluboké, mužské a ozývaly se z větší dálky – možná z přízemí nebo ze zahrady. Pak si opět zničehonic uvědomila, že za tu tmou mohou její zavřené oči. Sice se nejdřív bála, ale pak skoro nepostřehnutelně pootevřela levé oko. Všude byla černočerná tma, jako by měla pořád víčko zamhouřené, když vtom se jí zdálo, že přes okno přeběhl záblesk světla podobný světlům auta.

Určitě si to jenom představuje. Bude to jenom vítr, jenom měsíc. Táta říká, že má obrovskou představivost. *Dejte jí oblázek a postaví vám zámek*, vtipkuje.

„Au!“ zašeptal někdo, nebo možná jenom zostra a syčivě vydechl, ale rozhodně se jednalo o nepřeslechnutelný a nezaměnitelný zvuk hlasu.

„Nemůžu za to, že se tak loudáš. Ani za to, že už podruhé za dvanáct hodin tajtrlíkujeme po střeších.“

„Tohle už jsme přece probrali. Jak jsem mohl tušit, že si ho vezme s sebou? Lidi snad obvykle neběhají po městě s cizíma zubama po kapsách, nebo jo? Připouštím že, tenkrát s těma Habsburkama jsem se spletl...“

„Spletl? Byls vedle jak ta jedle!“

„Však říkám, že to připouštím. Ale tohle je něco docela jinýho. Zapomenout někde zub a zapomenout... No, zapomenout jaksi celý tělo, to jsou dvě různé věci, nejsou ani stejný stránce kodexu, aspoň teda nebyly, když jsem do něj koukal naposledy.“

„Ale tys tam nenechal jenom tělo.“

Kay už se probrala a levé oko měla otevřené doširoka. Hlasy přicházely zvenčí a taky tam bylo to světlo, co občas přejelo po závěsech na okně. *Nejspíš to bude baterka*, napadlo ji. Notnou chvíli už se ozývalo hekání a šmátrání, ale najednou všechno ztichlo.

„Hele, tys u toho nebyl. Taková chyba by se mohla stát komukoliv, jak jsem taky vypověděl před tribunálem. V rozkaze stálo *arcivévoda Bartolomeo, princ pruský* a adresa nějakýho letního sídla ve Vídni. Tak jsem tam došel, prohledal barák a lokalizoval cíl. Řídil jsem se instrukcemi, předal jsem inventář k rozkazu. Jenže on určitě věděl, že si pro něj přijdu. Nemůžu za to, že si vyměnil tělo. Totiž že vyměnil svoje tělo za tělo někoho jinýho. Mně připadaly stejný. To tělo leželo přesně tam, kde jsem ho nechal, pod moruší na nádvoří zabalený do hedvábnýho kaftanu. Akorát jsem ještě nepochopil, jak mohl tušit, že se pro něj chystám.“

„Na tom ale nesejde. Odstranil jsi císaře, u všech múz!“

„Jo, to byl tak trochu trapas, to přiznávám. Jenže jak jsem mohl tušit, že je to císař? Já ho přece nikdy neviděl zblízka. Pfff, císař, no

bóže. A jak už jsem říkal, ležel přesně tam, co jsem nechal arcivévodu, hezky si v teplíčku klimbal pod moruší, úplnej vévodospáč, abys věděl. Mazanej jak arciliška. A teď mi řekni, co si má císař co klimbat pod moruší, no? Tak co?“

„Měl na hlavě císařskou korunu, Světloslave!“

„Koukej, Breptomíre, já teďka dělám do odstraňování. Jsem prostě odstraňovač. Nejsm ani posel, ani právník, a už vůbec ne císař. Dě-lám do odstraňování, v dobrým i ve zlým – hlavně teda v tom zlým, to přiznávám. Zkrátka odstraňuju.“

„U všech šutrů, Světloslave, nejlepší kamarád, nebo ne, ty jseš vážně hlava skopová. Au!“

A zase to hekání a k tomu Kay zaslechla i jakési škrábání – o střešní tašky někde v nižší části střechy. Trhla sebou: jsou blízko!

„A stejně je to fuk, tohle nemůžeš srovnávat. Prostě tam zaběhnu, najdu ten zub a hned zmizím. Zívačka.“

„Co se práce s tebou týká, Světloslave, nikdy to není zívačka.“

Světlo za závěsem už zářilo zcela jasně a Kay si domyslela, že budou hned za oknem. V hlavě jí cosi cinkalo, asi jako utlumený zvonek nebo rozbitý budík. Zub? O čem to mluví?

Pokusila se posadit, ale odkrvila se jí hlava a roztočil se kolem ní celý svět. Vtom si vzpomněla na vizitku, co našla na polštáři. Teď byla pod polštářem. Vytáhla ji a znovu si ji prohlédla. V dolní polovině jasně stálo obrovskými písmeny: **Odstraňování**. Takže tohle budou ti odstraňovači, Světloslav Bludička a Breptomír Žvanil. Ale koho sem přišli odstranit?

Najednou jí to docvaklo: mluví o tátově zubu, o tom moudráku, co si nechal loni vyndat a pak jí ho (nepříliš ochotně) dal, protože si o něj řekla. Vlastně škemrala. Aby měla památku. Má ho schovaný v levé kapse svetříku a ten visí – kde? – a jo, na sloupku u hla-

vy postele. Svetřík, který měla na sobě celý Štědrý večer. Dneska. Včera.

Byli blízko, hned u okna, nejspíš se dostali až na římsu. Všechno to škrábání a šramocení na střeše, v nehybně setmělém domě nepřeslechnutelné, už ustalo. Kay v tichu slyšela, jak se otáčí západka. Co nejrychleji natáhla ruku, nahnula se dolů z postele, až jí z toho přívalu krve začalo hučet v uších, nahmatala kapsu svetříku a vytáhla zub. Sevřela ho v pravé dlani a strčila pod polštář. Pak zavřela levé oko, odhodlaně zaryla hlavu do měkkého peří a předstírala, že spí.

Každý prostor má své typické zvuky, něco jako otisk prstu. Většinou si jich samozřejmě nikdo nevšímá – někde to třeba hučí, někde v určitých ročních obdobích tu a tam zapraská, někde je průvan, štěbetají ptáci nebo běhají myši a ježci po zahradě. V Kayině a Ellině pokojíčku se v zimě ozývalo tiché šumění vysokých jehličnanů rostoucích asi dva tři metry za oknem, co se ve větru komíhaly nebo se odíraly o roh domu, když jimi zatřáslo nějaké to noční zvířátko na lovu. Kay ležela v posteli s pevně zavřenými víčky (Možná až moc pevně? Raději trochu povolila.) a v pravačce pod polštářem svírala tatínkův zub, a najednou se ty tak dobře známé zvuky dočista změnily – byly hlasitější a dovnitř se závěsy prodral závan vzduchu. Ti dva jsou vevnitř!

Kay bušilo srdce jako o závod.

„Au!“ Jeden z nich zakopl, spadl z parapetu, proletěl závěsem a s křachnutím přistál na podlaze. Kay zadržela dech, byla si jistá, že tohle maminka nemohla přeslechnout, případně že se probudí aspoň Ell.

„Ššš!“ okřikl ho ten druhý z okna. A pak se ozvalo: „Vážně na tom zubu tolik záleží? Co by se asi tak stalo, kdybychom ho tady prostě nechali?“

„Jestli se chceš vrátit a předat Fantomovi inventář, aniž na něm budou odškrtané všechny položky movitého majetku, tak prosím, máš volné pole působnosti, Breptomíre.“ Světloslav si nejspíš během šep­tání sedal. „Abych pravdu řekl, po té záležitosti s Habsburky by mi ani nevadilo, kdybych se už nikdy nemusel koukat, jak přede mnou Fantom rozšiřuje ty svoje nozdry... Jauvajs. Asi budu mít modřinu.“

„No to doufám,“ odušil Breptomír. „Nebyla by to žádná legrace, strkat do tebe, kdyby sis u toho občas neublížil.“

Kay se konečně odvážila znovu pootevřít levé oko. Štěrbinou mezi řasami viděla rozmazané závěsy, zpoza nichž vyčuhovala ruka držící rozsvícenou baterku. Ozařovala zeď proti Kay – spíš po ní tedy jezdila sem a tam, Breptomír už se totiž pustil do pátrání po zubu.

„Kde bys tak řekl, že ho schovává?“ zeptal se Breptomír a zpoza těžkého závěsu se vynořilo temeno jeho hlavy. Shlížel dolů na Světloslava, který si na zemi ještě pořád mnul holeň.

V tlumeném světle se toho moc rozeznat nedalo, snad jen že oba vypadali jako habáni, skoro jako by je někdo natáhl nebo prodloužil – připomínali protáhlé a pokřivené stíny normálních předmětů, když člověk položí lampičku na zem.

„A co takhle se určitě vstát a pomoci mi?“ spustil Breptomír, přes parapet se přehoupla neuvěřitelně dlouhá noha (taková pavoučí, pomyslela si Kay) a zmizela za závěsem. Pak do přečpané místnosti seskočil i zbytek vyčouhlého těla. Breptomír se okamžitě otočil na patě a zamířil si to k protější stěně, ke knihovně, komodě a hromádce hraček, kterou Ell ráno naházela do rohu. To bylo Kayino štěstí, další Světloslavova slova ji totiž přiměla na zlomeček sekundy doširoka rozevřít oko, a kdyby se Breptomír díval jejím směrem, určitě by si toho všiml.

„Podle inventáře,“ zafuněl Světloslav, vytáhl z kapsy zmuchlaný kus papíru a rozložil ho, „má být v levý kapse jejího svetříku. Nebo je tu ještě malá pravděpodobnost, že ho bude mít v pravačce.“

„A ten svetřík?“ zeptal se Breptomír.

„Na sloupku postele,“ odvětil Světloslav bez zaváhání. Světlo baterky šmahem změnilo směr a Breptomírovo tělo ho následovalo. Kay zbyla na zavření oka jen setina vteřiny. Zadržela dech a vynaložila veškeré úsilí na to, aby ani o milimetr nepohnula pravou pěstí, v níž teď svírala poklad nedozírné hodnoty. I přes její hrdinské sebeovládání a dokonale předstíranou nehybnost však bylo pozdě. Světloslavovy oči si ji totiž přes okraj papíru neomylně našly ještě ve chvíli, kdy odpovídal Breptomírovi.

Kay vycítila, že se místnost proměnila.

Do posledního kousíčku.

„Breptomíre!“ vydechl Světloslav a zíral na Kay tak upřeně, až ji z toho pátil celý obličej, byť dál tiskla víčka k sobě. „Breptomíre, máme tady problém!“

Kay se srdce probušilo až do krku. Hlava jí zničehonic hrozila prasknutím a dívenka sotva vnímala, co si ti dva povídají.

„Jo, ty jseš ten problém, Světloslave,“ odsekl Breptomír. „Co zase?“

Na okamžik zavládlo ticho, že by se dalo krájet, Kay pouze matně vnímala, jak se jedle za oknem otírá o okap.

„Máme tu svědka,“ prohlásil Světloslav tímtéž tichým a odměřeným tónem. „Neboj, holčičko, klidně můžeš otevřít oko,“ ujišťoval Kay. „My nekoušeme.“

„Ale já četl rozkaz. A v rozkazu se nepíše, že by nás měla vidět,“ namítal Breptomír skřehotavým šepotem, jako když se jestřáb střemhlav vrhá po kořisti. Přešel ke Světloslavovi a vzal si od něj papíry. Vytáhl ho na nohy a pak si papíry letmo přečetl. „Ne,“ řekl a pře-

jížděl prstem po stránce odshora dolů. „Ne, ne, ne a ne. Žádný síly, žádná historie, žádný prorocství, žádní svědkové. Ta holka je čistá jak lilie. Zatím k ní nemáme životopis. Nemůže nás vidět. Určitě ne v naší skutečný podobě.“

„Jenže ona nás moc dobře vidí,“ upozornil ho Světloslav s pohledem upřeným na Kay. Byl to takový habán, že měl hlavu přesně na úrovni Kayiny horní palandy, a to ji měl kvůli zkosenému stropu ještě mírně sehnutou. Naklonil ji na stranu, aby si koukali z očí do očí. „Ahoj,“ pozdravil přátelsky a roztáhl rty do úsměvu. „Ahoj, svědkyně naše maličká. Tak se na tebe podíváme.“

Ze tmy se najednou vynořily ruce a Kay se přimáčkla ke zdi, jenže tady nemělo smysl odporovat, čahoun byl stejně silný jako vysoký, a přestože dívka byla zachumlaná do příkrývky, rázem si ji posadil. Holčička schovala pravačku za zády, málem si na ni pod smotanou peřinou i sedla.

„Áha. Myslím, že jsem našel ten zub,“ prohodil Světloslav přes rameno. „Schovává ho v pravé ruce, přesně jak to stojí v rozkazu.“

Breptomír ve svitu baterky spěšně procházel několikastránkový inventář a Kay si zatím v tom nepřímém světle dobře prohlédla Světloslava. Byl to čahoun se širokými rameny, ale když si ho člověk prohlédl důkladněji, vypadal zvláště vyhuble. Jako by mu baterka pomalu svítila skrz ramena. Stejně tak i jeho krk vypadal docela normálně, dokud jste se na něj nezaměřili ve chvíli, kdy jako by se zničehonic vytáhl, zkroutil nebo zúžil, zkrátka tak něco. Těžko se to popisuje. Na sobě měl dlouhý hábit nebo snad plášť, něco jako župan přepásaný tlustým provazem. Zvonové manžety rukávů připomínaly trumpety, ale zápěstí měl stejně kostnatá a přízračná jako zbytek těla, a zdálo se, že jeho oblečení je jenom jedna velká dutina. Na druhou stranu ji zvedl levou zadní, posadil ji na posteli, jako by

nevážila víc než pírkó, vzpomněla si Kay. A když se mu pak znovu pátravě zadívala do obličejé, všimla si, že jí pohled opětuje zvláštním způsobem – díval se na ni vždycky jen jedním okem, nebo snad každým okem sledoval něco jiného. Momentálně ji zkoumavě pozoroval levým okem. Naklonil se dopředu, opřel si bradu o kraj matrace a ruce s elegantně dlouhými prsty zabořil pod ni.

„Tak co,“ ozval se tiše a podmanivě, „dáš nám ten zub? Já bych totiž moc rád šel domů a odpočal si.“

Kay zavrtěla hlavou, nejdřív pomalu, pak trochu rychleji.

Světloslavovi se vytratil úsměv ze rtů a legračně se na ni zamračil zpod svařtěného obočí. „Nedáš?“ zeptal se znovu. Rozmrzele vysunul spodní ret.

Kay opět zavrtěla hlavou.

„Říká, že nám ten zub nedá,“ oznámil Světoslav přes rameno svému kolegovi.

Breptomír ještě pořád jezdil prstem po formuláři, hezky stránku po stránce, a zdálo se, že nevnímá nic kromě vlastního mumlání.

Světoslav otočil hlavu zpátky ke Kay. „Proč? Ty nechceš, abych si odpočinul?“ pokusil se zase o úsměv.

Kay na něj zůstala zírat. Nebyla si jistá, že by dokázala promluvit, i kdyby chtěla. Měla pocit, že má najednou místo krku hnědý papírový sáček.

„Já jenom že ten zub významně ovlivní moje kariérní vyhlídky,“ pokýval Světoslav hlavou. „Jestli ho šéfovi nepřinesu, klidně mě propustí, víš.“ Zakroutil hlavou. „A co bych pak dělal? Byl by ze mě bajkář na volné noze? To není zrovna nejlepší živobytí,“ pokračoval a pak se odmlčel, obě úzká obočí povytažená tak, že připomínala hranaté sponky na papír. „Z morálního hlediska dost pochybná činnost.“

„Světloslave!“ Breptomír zvedl hlavu od papírů a oči měl doširoka rozevřené hrůzou. „Nejsou tu všechny. Ty papíry. Inventář. Ještě tu má být jedna stránka. Koukej, tady dole... Píše se tu, že je to strana osmnáct z devatenácti, ale tohle je všechno, co máme, tohle je poslední stránka. Takže má být ještě jedna. Kde je ten poslední list, Světloslave? Řekni mi, že ten poslední list máš někde u sebe, Světloslave!“ Breptomír se během své řeči rychle přesunul k posteli a hořečně zabořil ruce do kapes po obou stranách Světloslavova hábitu.

Světloslav stál poněkud strnule, tvářil se jako odsouzenec k záhubě smířený se svým osudem, ztrhaný obličej měl samou vrásku a lovil v dalších kapsách svého oděvu. Čtyři ruce se nořily z kapsy do kapsy, až to Kay ani nedokázala sledovat, akorát poslouchala kovové cinkání a šustění papíru a spoustu dalších podivných zvuků. Kapsy vypadaly mnohem hlubší, než bývá zvykem.

Breptomír se zrovna ve dvou přehraboval s rukama zabořenýma dovnitř až po lokty, když vtom se Světloslav vítězoslavně rozzářil. „Hele, asi jsem to našel!“

Vytáhl papír poskládaný do malého, palec vysokého čtverečku. Hned ho začal opatrně rozevírat a uhlazovat ohyby.

„No jasně, už si vzpomínám,“ prohlásil, když papír konečně celý rozložil, pokusil se ho uhladit dlaní o bočnici Kayiny postele a zlehka narovnal sklady. „Hrozně jsem se rozkýchal, hned co mi Fantom ten inventář předal, a...“

„Dej to sem,“ přerušil ho Breptomír, netrpělivě mu vytrhl papír z ruky a pustil se do čtení.

Světloslav se na Kay zakřenil, jako by chtěl říct: Fuj! Málem se neutržela a vyprskla smíchy.

„Ale ne! Pro lásku života po životě, jenom to ne! Světloslave, ty jseš vážně chodící katastrofa.“

Kay si jediným rychlým pohybem levačky přitáhla roh peřiny a přehodila si ji přes kolena a kolem ramen. V místnosti se najednou nepříjemně ochladilo a závěsy se pořád třepotaly, jak dovnitř trochu táhlo zvenčí. Kay se zachumlala v rohu postele, protáhla si pravé zápěstí schované za zády a ucítila v dlani ostré hrany tátova zubu. Ruku měla zpocenou a horkou, zbytek těla jí naopak mrznul. Pomyslela si, že ta zima musí Ell vzbudit, vždyť mívá lehké spaní, že by ji kolikrát probudil i padající špendlík. Světloslav už Kay zase soustředěně pozoroval, tedy spíš soustředěně pozoroval kousek pravé ruky, který nebyl schovaný za zády, a Breptomír si dál polohlasem rozčileně četl.

„Tomu neuvěříš,“ zvedl hlavu a povzdechl si. I on měl hranatý obličej, pozvednuté obočí a podivné oči. „Radši ti to přečtu celý.“

„Jestli mi chceš říct, že mě zase Fantom bude oslňovat tím svým nosním svalstvem, tak si to radši nech pro sebe.“ Světloslav si zlehka položil pravou tvář na matraci a zavřel levé oko. Kay si všimla, že má sice černé obočí, ale jeho vlasy v tlumeném světle Breptomírovy baterky pobleskují stříbřitě bílou.

„Tohle si bohužel budeš muset poslechnout. Je tu totiž podmínka, na konci inventáře, dvakrát podtržená. Fantom ji tam dopsal vlastní rukou. Stojí tu: *Pozor! Odstranění z domácnosti je nutno provést v době nepřítomnosti rodiny subjektu. Za žádných okolností se nepokoušejte odchytit subjekt či jeho majetek v době přítomnosti ostatních členů rodiny. Nepřibližujte se k nim, ani když budou spát.* Slyšel jsi to, Světloslave? My tu vůbec nemáme být! Pro lásku devíti sester, to snad není pravda!“ Odmlčel se a zhluboka se nadechl. „A to ještě není všechno. To nejlepší teprve přijde. Počkej, bude se ti to moc líbit!“ zvedl Breptomír hlavu a s výrazem někoho, komu se něco hódně nelíbí, zabodl pohled do Světloslavových nahrbených zad. „*Dcera subjektu je autorka. Není to svědkyně, ale autorka, ty hňupe jeden neusnovatelná!*“

Teprve když Breptomír domluvil, uvědomila si Kay, že si Světlo-
slav cosi tiše pobrukuje – takovou rychlou energickou písničku, ale
skončil zároveň s posledním Breptomírovým slovem a v pokojíku se
rozhostilo naprosté ticho. Jako by byli ve vakuu, nepohnula se ani
větvička jehličnanu na zahradě.

„Autorka!“ zopakoval Breptomír potichu a bezvládně svěsil paži. Ba-
terka spadla na zem a jasným světlem přímo ozářila nevelký kus kober-
ce před jeho levým kolenem. Kay se ulevilo, že už ji zase zahalilo šero
skýtající větší soukromí. Přestalo jí bušit srdce a opadl i zimničný třas,
kvůli němuž se předtím přikryla peřinou. Najednou se jí zase dobře
polykalo a mohla si odkašlat, aby jí zmizel ten knedlík z krku, a tak
usoudila, že by snad konečně mohla promluvit. A taky to udělala.

„Odpusťte mi moji smělost,“ ozvala se a umírněněji dodala: „Kdo
vlastně jste?“

Světloslav narovnal hlavu, opřel si bradu o matraci, otevřel oko
a zadíval se jí z přitímí do tváře. Duhovku měl hlubokou a nesmírně
šedivou a vějířky vrásek, které mu od očí zasahovaly až do tváří, při-
pomínaly v tom přišeeí otevřené praskliny.

Bože, ty praskliny! Kay se bála, že do jedné z nich spadne. „A co
má znamenat, že jsem autorka, prosím vás?“

„Budeme jí muset říct všechno,“ oznámil Světloslav svému kolego-
vi a dál si Kay upřeně, ale mile prohlížel. Po chvíli ticha polohlasně
vydechl: „Autorka. Kdo by si pomyslel, že se ještě někdy potkám
s nějakou autorkou.“

Breptomír až doteď klečel a opíral si hlavu o zem, ale teď poma-
linku vstal, jako by ho zmáhala hrozná únava. Zvedl baterku a přejel
světlem po pokojíčku. Kay z něho nespouštěla oči. Breptomír se oto-
čil a narovnal, až měl ramena v původní výši, i když se pořád trochu
hrbil. Přendal si baterku do pravé ruky, stoupl si vedle Světloslava,

objal ho levačkou kolem ramen a baterku položil na roh příkrývky v hlavě Kayiny palandy tak, že mířila na stěnu za jejími zády.

„Jmenuju se Breptomír,“ představil se. „A tohle je Světloslav. Jsme přízraci.“

Kay na ně zůstala vyjeveně koukat a pak se znovu pokusila polknout.

„Tohle už vím,“ odpověděla. Oba sebou leknutím trhli. „Chci říct, že znám vaše jména. To proto, že jsem se vzbudila, když jste byli na střeše. A slyšela jsem, co jste si povídali,“ vysvětlovala. „Pořád ale nechápu, co tu pohledáváte, proč jste mi tu nechali tu vizitku a na co vám bude tatínkův zub. A všechno ostatní. A taky bych ocenila, kdybyste zavřeli okno, než tu s Ell nastydneme.“ Levačkou podala Světloslavovi vizitku a Breptomír se zatím přikrčil a zavřel okno.

„Měli bychom se představit se vším všudy, Breptomíre,“ usoudil Světloslav. Breptomír pomaličku přikývl a zadumaně semkl rty. „Nuže dobrá,“ pokračoval Světloslav. „Já jsem Světloslav Bludička, přízrak a odstraňovač, člen Ctihodné společnosti přízraků a zjevení.“ O krok ustoupil a uklonil se. „Tohle je můj kamarád Breptomír Žvanil, taky je z naší Ctihodné společnosti a taky jaksi dělá odstraňovače. Dostali jsme od seržanta naší Ctihodné společnosti rozkaz, abychom odsud odstranili tvého otce. Rozkaz přišel úplně shora. Dneska ráno jsme se do toho pustili a večer jsme odstranili poslední majetek, ale zapomněli jsme na jeden předmět – na ten zub, co asi schováváte za zády. A tak jsme se sem museli vrátit, abychom mohli zakázku označit za hotovou. Normálně by nic z tohohle nebyl ani v nejmenším problém, ale vzhledem k tomu, že jste autorka...“ Opětovně se zarazil a chvílku zrychleně dýchal. „Vzhledem k tomu, že jste autorka,“ zopakoval, „slyšela jste nás, vzbudila se a všechno jste to tady viděla, budeme se teď jaksi muset vypořádat i s vámi.“

Kay pohlédla na Breptomíra, který s hlavou na stranu nepatrně přikyvoval. Vtom rychle sáhl do kapsy hábitu, jako by ho něco napadlo nebo si na něco vzpomněl.

„Určitě to tu někde mám,“ prohlásil. Potom vytáhl černou pásku přes oko, jakou nosí piráti, a podal ji Kay. „Tohle teď nejspíš chvíli budete potřebovat, než si na to oči zvyknou. Mohlo by to ulevit tvářím.“

Dívěnka se lehce nahnula, opatrně si od něj pásku vzala a rychle se zase stáhla, aby si chránila pravačku přitisknutou ke zdi. Když byla zase v bezpečí, prohlédla si pásku, která na dlani připomínala černou skvrnu v ještě černější tmě.

„Světloslave,“ ozval Breptomír. „Něco mi říká, že tahle pásku potřebovat nebude.“

Světoslav se nepohnul, ani neuhnul pohledem, přesto se jí náhle zdálo, že jí kouká do očí, jako by byla vycházející slunce, na které čekal celou noc.

„Jo jo,“ přitakal. „Klidně si tu pásku nechte, ale teď zkuste otevřít obě oči. Prostě...“ Založil si ruce na prsou a pak je rozpráhl, jako když rozkvétá květina, a opsal jimi celý setmělý pokoj. „Prostě se snažte dívat se na svět zlehka. Vlastně se nesnažte, prostě to neřešte a ono to tak bude. Dívejte se oběma očima, jako by byla jedno.“

Kay dovolila víčkům, aby se zlehka přivřela, a uvolnila všechny obličejové svaly. Byla to taková úleva, až to skoro bolelo. Napadlo ji, jestli jí ti přízraci náhodou nechtějí ukrást zub, zatímco má zavřené oči, jestli to nebyl trik. Na okamžik strnula. Ten pocit lehkosti v obličejí byl moc úžasný na to, aby se ho vzdala. *Zlehka*. Otevřela oči.

Přízraci tam pořád stáli. Kay rychle zamrkala víčky jako motýlími křídly.

„Teď už jste v podstatě jedna z nás,“ oznámil jí Světoslav. A najednou se zatvářil vyděšeně a vyhrkl: „Paní.“

Kay na ně hloupě zírala a nevěděla, co odpovědět. Maminka jí vždycky říkala, že má být upřímná a že nemá používat dvě slova, když se může krásně vyjádřit jenom jedním. A tak šla rovnou k věci.

„Jak jste to mysleli, že se budete muset vypořádat i se mnou? Na co chcete ten zub? Co jste provedli s tátou?“

Tentokrát jí odpověděl Breptomír. „Víte... paní,“ spustil a vrhl rychlý – a tázavý, nebo se jí to jenom zdálo? – pohled na Světloslava, „je to přesně tak, jak říkal už tady kolega. Dostali jsme rozkaz, že máme odstranit vašeho otce, a to jsme taky udělali. A když někoho odstraní, musíte s sebou vzít taky veškerý jeho majetek, věci, co s tím člověkem souvisí, aby po něm v tom místě, odkud ho odstraňujete, nezbyla ani stopa. Jinak vás... No, zkrátka to musíte udělat. Máme tu seznam veškerého jeho majetku,“ ukázal jí osmnáct stránek inventáře, který předtím tak pečlivě studoval. „Jenže tady mému veleváženému kolegovi...“ zblízka se vyčítavě zadíval na Světloslava a šaškovsky vyplázl špičku jazyka, „... se odpoledne během plnění úkolu povedlo zapomenout na jednu položku, totiž na ten zub. A tak jsme tady.“

Nebylo pochyb, že nejsou zvyklí někomu něco vysvětlovat. Kay si uvědomila, že už nesvírá peřinu tak pevně, a trochu změnila polohu, aby se jí lépe sedělo. Taky se narovнала.

„Nestává se každý den, že by přízrak narazil při práci na svědka,“ pokračoval Breptomír. „Ale když už se to stane – a ono se to stává, třeba zrovna loni mému bratrancí Bludníčkovi,“ otočil se na Světloslava a ten začal energicky a soucitně přikyvovat. „Nuže, když už se to stane, musíme odstranit i toho svědka. On to pak seržant urovná.“

Kay se na ně dívala o něco nervózněji. Ještě pořád netušila, co obnáší takové „odstranění“ ani kdo je ta „autorka“, a chystala se na to zeptat, jenže Breptomír ji nečekaně předběhl. „Jenže vás odstranit

nemůžeme, když jste jakože ta autorka.“ Vycenil na ni zuby a pohlédl na Světoslava.

Světoslav vypadal zmateně. „Nemůžeme?“ podivil se.

„Ne, nemůžeme,“ zopakoval Breptomír rozhodně.

Kay na ně náhle vypálila: „Ale kdo je to...?“

Ovšem vtom ji ještě náhleji vyrušilo hlasité zívnutí ze spodní palandy. Ell zamumlala cosi zpola srozumitelného a neohrabaně se ve spánku přetočila na druhý bok. Úplně na ni zapomněli! Podle toho, jak se oba přízraci tvářili, je na okamžik zachvátila panika, ale pak už byla trochu znepokojená jenom Kay, bála se, aby se Ell nezbudila a nemuseli ji odstranit.

Breptomír byl naprosto klidný a zdálo se, že jí rozumí i beze slov. „To je v pořádku. Podle rozkazu – a rozkaz má vždycky pravdu – nás máma se sestrou ani nevidí, ani neslyší. Totiž nevidí naši skutečnou podobu. Kdyby se k nim dostala naše vizitka, ani by si jí nevšimly. Viděly by jenom prázdnou kartičku. Naše hlasy by považovaly za skučení větru. A kdyby do nás vrazily, přesvědčily by samy sebe, že jsme buď někdo úplně jiný, nebo že jsme jenom výplody fantazie. Kouzlo spočívá v tom, jak se díváš na svět, případně v tom, jak přinutíš ostatní dívat se na svět.“ Zaťukal si dlouhým štíhlým prstem na spánek hned vedle koutku oka. „Vidět nás doopravdy mohou jenom svědci.“

„A samozřejmě autoři,“ doplnil ho Světoslav.

„Kdo jste?“ zeptala se Ell rozespale ze spodní postele.

Kay si pomyslela, že teď už jsou oba přízrakové vážně jako praštění pytle. Nadskočili, až se praštili hlavou o strop.

„O tomhle se v inventáři psalo taky?“ zeptal se Světoslav.

Breptomír zavrtěl hlavou. Oba pomalinku sklopili zrak, sehnuli hlavy a nahrbili ramena a zanedlouho už byli zlomení v pase a upře-

ně zírali na Ell. Ta si na spodní palandě mnula pravou pěstí pravé oko. Kolem kulatého obličejce a buclatých tvářiček se jí pohupovaly měděné kudrliny a spolu s nimi se téměř neznatelně pohupovala i ona. Ještě se neprobudila z hlubokého spánku. Znovu zívla a opřela se o loket, aby se mohla trochu nadzvednout.

„Vy jste tu na návštěvě za mamkou?“ zeptala se a přejížděla pohledem z jednoho na druhého. „Vrátil se taťka? Je tu Kay?“

Ano, Kay tam byla. Vlastně už ležla po žebříku a ani ne za dvě vteřiny už seděla u sestřičky. Zatnutou pravou ruku schovávala ve zchumlané peřině za zády stejně jako předtím.

„Tohle je nečekané v tom nejextrémnějším slova smyslu,“ ozval se Breptomír.

„Tohle je vyloženě děsivé,“ souhlasil Světloslav.

„Kdybychom šly s vámi, mohly bychom přivést tátu zpátky?“ vyhrkla Kay.

Breptomír začal vrtět hlavou a užuž se chystal dívkám vysvětlit, že odstranění je nevratné, ale Světloslav ho předběhl.

„To byste si musely vyřídit se seržantem Fantomem,“ odpověděl. „Ale určitě by to s vámi moc rád probral. Navíc vás tam můžeme dostat, než řeknete švec.“

Breptomír s ním ovšem nesouhlasil. „Je to ještě dítě, Světloslave, a ten let trvá celý den a Fantom...“

„Ne, Breptomíre. Za všechny ty roky se ještě nestalo, že bychom autora nevzali s sebou. A tahle bude něco extra, jako že jsem zjevení.“

„Co je to zjevení,“ vyrazila ze sebe Kay. Vlastně to ani nebyla otázka.

„Přízrak. Přelud,“ vysvětloval Světloslav. „Někdo nebo něco, co se zjevuje. Někdo, kdo tu je i není.“

„Takže ty tu ve skutečnosti nejsi?“

„Ale jsem,“ odvětil Světloslav.

„Já ne,“ zavrtěl Breptomír hlavou, co nejprudčeji to šlo. „Mizím odsud.“ Dlouhými kroky odpochoval mezi závěsy a vytáhl se ven z okna. Všichni tři poslouchali, jak sjíždí po kousku zkosené střechy a seskakuje na zem. Pak už se ozývalo jen postupně se vzdalující křupání zmrzlé trávy pod jeho nohama.

„Tak jo,“ prohlásila Kay rozhodně. „Půjdeme s tebou. Ale ten zub si nechám u sebe.“

„Jaký zub? Kam půjdeme?“ nechápala Ell. „Kam chceš jít, Kay?“

„Najít tátu,“ odpověděla sestře. Vtom se poryv větru chopil nezájistěného křídla okna, praštil s ním o kovový rám a znovu ho pustil do širé černočerné mrazivé zimy.

*P*řiveďte mi ho sem.“
„Budiž vykonáno dle tvého rozkazu.“

„Ať nemluví. Dnes večer nemám náladu na pohádky. Přitáhněte mu tu uzdu.“

„Hotovo.“

„Jen se všichni podívejte, jaké to je vzdát se života kvůli líbivým nadějím a bláznivým snům. Dívejte, jak na něm čas visí jako roztrhané hadry. Na tu krustu špíny na jeho těle. A když ho rozříznete – jen se všichni dívejte! Dívejte, jak krvácí. Křehkosti krve, její choulostivosti, se nic nevyrovná. Krev stoupá a klesá. Její vášnivé rozmary nelze předvídat. Šálí mysl vizemi. Poutá srdce divokými fantaziemi. V krvi je slabost.“

„Ale ta rána...“

„Není smrtelná. Vy dva! Spoutejte ho a odveďte do Imaginária. Vystačím si s představou, jak tam leží, zesláblý a téměř zapomenutý. Dokud na něj budu myslet já.“

„Budiž vykonáno dle tvého rozkazu.“

„Berte to jako odstrašující případ.“

„Budeme.“

„Moment! Připomeňte mi. Jak že mu říkají naši nepřátelé?“

„Říkají mu Stavitel.“

„Ach ano, Stavitel. Ať si v Imagináriu postaví, kolik jen zámků bude chtít. A spoutejte ho pevně.“

Bithýnijské rytíři

Za Kayiným domem stálo jen pár stavení a pak už jejich ulička zlemovaná živými ploty přecházela do širých mokřin ohraničených dřevěným plotem. A právě po tomhle zmrzlém strništi teď Kay s Ell následovaly oba přízraky, kteří si vykračovali dlouhými plavnými kroky. Dokud se pomaličku plížili po zahradě a mezi neústupným roštím a šípkovými keři na konci uličky, šla Kay ještě v polospánku, jako ve snách. Teď se do ní ale se vši vervou opíral ostrý ledový vzduch z mokřin a ona ostražitě vyhledala Ellinu ruku. Sestřička ještě pořád trochu klopýtala, byla rozespalá a trochu vyděšená, předtím totiž málem spadla ze stříšky nad oknem zadního pokoje. Kay ji táhla kupředu. Během přelézání ohlazeného plotu měla pocit, že snad přízraky nadobro ztratila z dohledu. Pak ale zachytila jakýsi záblesk, takový oranžový plamínek, a vzápětí zaslechla Breptomírovo netrpělivé pobízení.

„Šup šup!“ syčel. „Nemáme čas! Za chvíli bude svítat!“

Až když došly blíž a najednou jako by je pohltila obloha, došlo jí, že stojí ve stínu čehosi obrovského.

„Honem, naskočte si!“ natahoval k ní Světloslav ruku z nějakého koše.

Celý výjev ozářil další nečekaný záblesk oranžového plamene. Kay zaplavilo rozrušení a hrůza: přízraci měli k zemi uvázaný obří horkovzdušný balon a olbřímí obal se nad nimi v tom vlhce chladném brzkém ránu hrozivě tyčil. Opětovný zážeh plamene přinutil Kay prohlédnout si i vnitřek obalu, tu zdánlivě nekonečnou zaoblenou masu sahající k nebesům. Ell stála jako přikovaná a tahala ji za ruku, ať jdou pryč.

Oproti tomu Breptomír byl k nezastavení, pobíhal v koši a vytahoval kolíky, které držely balon na zemi. „Nemáme čas, nemáme čas,“ mumlal si horečně za neustálého hekání, jak tahal ze země dlouhé kovové kolíky a otáčel klikou složitě vyhlížejícího zařízení, co sundal z háku na okraji koše.

„Vážně nás tlačí čas,“ naléhal na ně Světloslav ze tmy černočernější než černočerné – plamen zhasnul.

Ell se pořád snažila sestru odtáhnout. „Musíme se do svítání dostat co nejvýš, jinak si nás někdo všimne. Tak šup!“ pobídl dívky a podal jim přes okraj koše obě ruce. „Pomůžu vám naskočit. Je tu spousta místa.“

Kay sestřičku objala, až se Ell zabořila obličejem do její hřejivě měkoučké flísové mikiny, a slíbila jí, že na ni bude dávat pozor. Potom ji podala Světloslavovi, zkušeně přelezla stěnu koše, ztěžka dosedla na zem a zavřela oči před rychle postupujícím světlem, které by jí jinak bylo odhalilo (kdyby se tedy byla otočila), jak ze svitu pouličních lamp a šera, jaké vládne těsně před rozedněním, vystupují obrysy

domů na konci jejich uličky: jeden, druhý, třetí a konečně i ten, v němž ještě v teplé posteli spala maminka. Ráno na první svátek vánoční, kdy se rozdávají dárky – kdyby se tedy byla otočila.

Kay zatínala zuby. Slyšela Ellino vzlykání a cítila, jak se k ní vši vahou tiskne pod pravou paží. Breptomír určitě už zase zapálil hořák, vnímala na tváři horko i světlo z vysoko šlehajícího plamene a naslouchala syčení rychle unikajícího plynu. Poslouchala i klapot a cvakot, jak Breptomír točil navijáky a upevňoval všemožná lana a řemeny snad na tisíci vazácích. Vtom sebou balon nečekaně trhnul a Breptomír někde blízko vykřikl: „Skoro!“ Pak se ozvala rána a zdlouhavé mručení – to se oba přízrakové uvelebovali v koši. A potom nastalo ticho.

Kay chvilku nevnímala nic než to, jak se celý rám balonu napíná – jak je balon nadnáší a s vypětím sil překonává přitažlivost zmrzlé země, jak horkem nasycený vzduch stoupá obalem vzhůru, jak ta tlustá a na pohled hodně stará prkna v podlaze koše skřípějí, jako by je vrchní spletená lana a zbylé kotvicí provazy, napnuté k prasknutí, měly co nevidět roztrhnout ve dvě. Ale jenom chvilku.

To, že celou dobu zadržovala dech, si Kay uvědomila až v okamžiku, kdy se z ní vzduch násilím vydral ven – v okamžiku, kdy se balon uvolnil z posledního kolíku a rychle vystřelil vzhůru. Ell s ústy zabořenými do sestřina boku vykřikla a otřásla se. Nebo za to možná mohl klepající se koš, jak sebou škubnul, nadskočil vstříc uvolněnému lanoví a pak se znovu spustil dolů a celý balon se za střemhlavého letu ke hvězdám rozhoupal, až se z toho člověku zvedal žaludek. Kay nedokázala přestat lapat po dechu. Znovu pevně zavřela oči, zapřela se nohou o cosi tvrdého a zády se přitiskla k pevnému dřevěnému obkladu koše. Nevěděla, jestli stoupají, nebo klesají, a přišlo jí, že se to celé odehrává v jedné jediné napětím přetékající chvíli, když

vtom jí klín zahalilo cosi teploučkého a ona se odvážíla pootevřit jedno oko.

„Tumáte, zachumlejte se až po bradu!“ pobídl Světloslav dívenky, které se k sobě choulily pod převislým okrajem koše, a důkladně je přikryl těžkou dekou. Vítr, pro který by bylo málo i označení mrazivý, je štípal do tváří dokonce i na tom jejich krytém místečku. Byl stejně ledový jako otázky, které měla Kay na jazyku. Rychle si deku přitáhla k sobě, objala sestřičku a zakryla jim i obličej. Otázky mohou počkat.

Přízrakové stáli opodál a o čemsi klábosili akorát tak tiše, aby je holčičky neslyšely. Kay ten pohled uklidňoval. Ani jeden se sice neusmíval, ale tvářili se bezstarostně a v očích měli tak povzbuzující a bdělý výraz, že z těch slov sršely příjemné vyhlídky, byť k ní rozhovor ani nedolehl. Ell se jí vleže opírala o ruku ohnutou v lokti, nejdřív jen poklidně odpočívala a pak usnula, zatímco Kay sledovala Světloslava s Breptomírem. První přízrak se vyznačoval čilými a hbitými končetinami a štíhlým pružným tělem připomínajícím luk, druhý byl o něco umírněnější, ale stále čiperný – byli jako éterická lípa vedle špalku z kaštanu. A balon celou tu dobu stoupal, zprvu rychle, poté už mnohem pomaleji, jak plamen na plynovém hořáku zeslábl, a koš se jen lehce pohupoval v poryvech větru, jež ho začínaly unášet na východ. Když balon vystoupal nahoru a konečně se úplně přestal kymáčet a házet sebou, Kay se zvedla do podřepu, pořádně zabalila Ell do deky a stoupla si.

Kvapem se rozednívalo, ale možná že kolem nich bylo pouze tím jasněji, čím výš se nacházeli na obloze. Tak jako tak to vypadalo, jako by koš zničehonic vletěl do rozbřesku. Všude kolem Kay se kývaly pomůcky a nářadí všeho druhu: hasáky, kliky, palice a kladiva, sudy s prachem a tlusté kovové tyče, dlouhé kolíky a objímky, kotouče

provazů snad o dvaceti různých tloušťkách, náhradní háky a svorky, náhradní vazáky, v nichž se matně odrážel přerušovaný plamen hořáku, spony a zámky, kroužky, sada klíčů, kyblíky písku a samozřejmě se po celém koši povalovaly pytle se zátěží rozličných velikostí. Viděla i napnutá lana obepínající koš zvenčí, za okrajem, přes nějž už Breptomír během té krátké doby letu stihl vyházet pár pytlů zátěže. Představa toho, jak se pytle volně přehupují přes okraj a pak letí vzduchem pod košem, ji přiměla myslet i na to, jak vysoko se asi nacházejí, a v tu ránu měla žaludek až v krku. Určitě nechávají domov hluboko pod sebou a daleko za sebou. Domov. Vánoce. Otočila se zase do středu koše, upřela oči na podlahu a snažila se soustředit se na maličkosti: Breptomírový sandály s propletenými pásky z jemné kůže, nevelký dřevěný naviják se železnými klikami na podlaze, nepřehlednou výstavku náradí zavěšeného na hlavní obruči přímo ve středu balonu, přesně před Světloslavem. Pozorovala jakýsi ciferník, který pravděpodobně sloužil k určení výšky, rychlosti a směru, tedy jejich aktuální polohy. Pak tu bylo několik páček a dlouhá šedá trubice a vedle ní ta důležitá tryska, kterou Breptomír neustále seřizoval a která, jak si Kay domyslela na základě proměnlivého plamene hořáku, sloužila k vypouštění plynu do obalu nad nimi.

Jo, to bude ono, pomyslela si, když se oranžový plamen s bafnutím rozhořel. Byla by uskočila, kdyby měla kam. Střetla se očima s Breptomírem a on se na ni usmál.

„Chceš vidět oceán?“ zeptal se Světloslav zvesela.

Kay udělala pár váhavých, poněkud nejistých krůčků, připojila se k oběma přízrakům u dřevěného okraje a obezřetně se přikrčila, aby jí z koše vyčuhovala jen hlava a ramena. Našla rovnováhu a pak zvedla hlavu.

Před sebou (Na jaké světové straně? Aha, mírně severovýchodně,

jak ji to učil táta.) viděla sluníčko, které se zrovna chystalo vyhoupnout na obzor. Nedokázala říct, jestli se dívá na souš, nebo na moře, slunce totiž v tu chvíli vyslalo do světa své jasné, třpytivě pableskující paprsky. Prakticky přímo pod košem se ale rozhodně rozkládalo moře, v tom mdlém světle mělo zelenošedou barvu a ohraničoval ho oslnivě bílý pruh na místě, kde se vlny tříštily o písčiny norfolského pobřeží. Kolem balonu a za ním se táhly tmavé pláně mokřin, stříbřitě v ranní mlze a mrazících. Z polí vyrůstaly domky a občas se na moment zjevila i tlumená oranžová záře pouličních lamp sešikovaných do řady, vzápětí však zase pohasla. Po své levici pozorovala Kay nějaké město, jehož světla bledla spolu s počínajícím rozbřeskem a nad nímž se tu a tam vznášel uhelný dým, aspoň jí to tak připadalo.

„Kam letíme?“ zeptala se po chvíli. „Do jiného světa?“

Světloslav se hrbil po jejím boku a dlouhými prsty si podpíral bradu, předloktí pohodlně položené na okraji koše. Ani se na Kay nepodíval, hleděl do širé dálky severovýchodně vysoko nad mořem, na slunce, jež počalo narušovat zatím špatně viditelnou linii obzoru. Dlouho mlčel, Kay ovšem věděla, že ji slyšel, a držela pusku na zámek. Když jí konečně odpověděl, Ell jí zrovna nesměle strkala hlavu pod levou ruku. Obě ho pak pozorně poslouchaly a sledovaly přitom, jak se pod nimi ztrácí a znovu rozevírají tu souš, tu moře. Oceán burácel.

„Pokud je mi známo,“ spustil Světloslav a koutky se mu nadzvedly v náznak úsměvu, „jiný svět než tenhle neexistuje. Kdepak,“ pokračoval pomalu, jako by mluvil sám se sebou, „nejde ani tak o to, kam letíme, jako spíš jak se tam dostaneme.“

Musel na Kay poznat, jak ji to zmátlo, jen na ni jednou mrknul a hned začal zamyšleně a rytmicky poklepávat o rám koše. Kay

z něho nespustila oči. Vypadal, že se dívá do dálky a zároveň pozoruje cosi konkrétního, cosi visícího v tom prázdném prostoru kolem balonu. Střílel jedním okem tam a zpátky, občas na něčem spočinul, ale zanedlouho jím zase koulel s předvídatelností a pravidelností motýla poletujícího po letní zahradě – nepředvídatelně a nepravidelně. Jeho pohled se vznášel a měnil jako ptáček. Skoro se zdálo, že se jím snad dotýká věcí, s takovou jemností a jasnozřivou obezřetností se mu panenka otáčela, zastavovala, zaostřovala a nehnutě vyčkávala.

A pod nimi se rozprostíralo zvlněné a skvrnitě moře, neslyšně burácející živel na dně gigantické studny. Ell mlčela, jen vystrčila ruku zpod deky přehozené přes ramena a pevně stiskla sestru kolem pasu. Kay vnímala její naléhavý dotek plný strachu nebo možná úzkosti a myslela na to, jak se vzdalují od domova, na rozsvícené lampy, které postupně pohlcuje šedivý a lezavý prosincový den, na maminku, jak se zrovna začíná převalovat v posteli a diví se, proč je v domě takové ticho, když už ráno takto pokročilo. Ráno, kdy se rozbalují vánoční dárky. A ony jí tam nechaly jenom narychlo naškrábaný vzkaz.

„Za starých časů,“ vydechl Světloslav a plynule přešel k vyprávění, jako by jen pokračoval tam, co skončil, „jsme cestovali po moři. Z Bithýnie se dá doplout prakticky kamkoliv, i když cesta samozřejmě zabrala spoustu času, mnohem víc než teď, a tudíž jsme museli být lépe organizovaní. Dneska jsme pořád ve spěchu. A děláme víc chyb. Jenže taky máme víc práce.“

Z druhé strany koše se ozvalo Breptomírovo odfrknutí. Kay hádala, že ho asi ještě pořád štve ta chybějící stránka inventáře. Otočila se na něj a sledovala, jak za změtí lanoví a ozubených koleček dumá nad ciferníkem a palubní deskou. Něžně o ně pečoval, tu a tam po nich jemně přejel konečky prstů, tvářil se soustředěně a nevnímal

okolí. Z profilu si všimla jeho dlouhých dětských řas, svěží červeně kolem lícních kostí, hladké pleti i netrpělivého a zároveň poněkud pobaveného výrazu. Jeho pokroucené ohnuté tělo vypadalo jako přirozená součást té přehrsle číselníků a páček nastavených kolem něho, jako by ovládaly ony jeho stejně jako on je. Napadlo ji, že ho vlastně balon unáší domů a on mu v tom pouze dává volnou ruku, a to pomyšlení ji těšilo.

„Ale kam letíme? Do Bithýnie? Kde to je?“

„Ne, do Bithýnie ne,“ odpověděl Světloslav a téměř neznatelně zavrtěl hlavou. „Místo, kam letíme, se nachází v horách a nemá jméno.“ Pak se trochu rozzářil. „Ale letíme správně. Po větru, vzduchem.“

„Po větru, vzduchem,“ zanotoval o pár metrů dál stojící Breptomír. Ani nezvedl hlavu.

„Ale proč ne do Bithýnie?“ Kay na ni nedokázala přestat myslet, rozhodně ne po událostech předchozího večera. Ne po setkání s Andreou Lessingovou. Podívala se Světloslavovi zpříma do očí. A on se neodvážil uhnout pohledem.

„Protože Nevěsta už není,“ odpověděl stručně, vyhrabal se na nohy a nahrbeně, ale rychle se přesunul k Breptomírovi, aby mu pomohl, přestože ten žádnou pomoc nepotřeboval. Kay bylo jasné, že víc už z něho nedostane. Nikdo nikdy neřekne víc, nikdo nikdy neřekne víc než ta dvě slova: Nevěsta, Bithýnie, Bithýnie, Nevěsta. V hlavě se jí najednou rozezněly nechtěné, ale nevyhnutelné vzpomínky na zvýšené hlasy, které se před týdnem ozývaly z kuchyně. Nikdy to nikam nevede. Napřímila se, aby snáze čelila studenému větru, zatnula zuby a vklouzla do bezpečí deky k Ell. Ta se jí okamžitě přitiskla na hrudník a pevně se jí chytila. Kay zavřela oči, a jak se tak koš zlehýnka pohupoval, upadla do polospánku, když měla žaludek trochu na vodě. A do toho změněného stavu vědomí k ní odněkud

z dálky dolehlo další pokračování Světloslavovy odpovědi. Omámeně mu zpod teploučké deky naslouchala a pokoušela se zachytávat pomalý proud slov.

„Nevěsta z Bithýnie,“ pronesl jí odněkud zblízka do ucha – možná se nad ní skláněl nebo u ní klečel. „Královna hedvábí, morušová panna, ta, jež se dotkla hořících srdcí desítky tisíc milenců, jediná nesmrtelnice. Jako malý, ještě před tímhle vším, jsem ji jednou letmo zahlédl kousek od našeho domu v údolí, za soumraku procházela mezi plantážemi k moři. Kdykoliv si na to vzpomenu, kdykoliv si vzpomenu na ni, pořád cítím na tváři ten těžký vlhký vzduch onoho večera, takové skoro nepostřehnutelné, rázně chladné pošimráání nad horním rtem. Kdykoliv mi ji něco připomene, je to, jako by mě probodl oštěp.“

Pak nastalo ticho, ozývalo se jen kmitající vrčení, jako by někdo zhluboka vyl. Kay pociťovala stejné bodnutí oštěpu, když si vzpomněla, jak mezi stěnami stísněné kuchyně rezonovaly zvýšené a rozčilené hlasy jejích rodičů, na ten slovní souboj, na ty studené a zatvrzelé pohledy. Vítr kolem ní se ježil a prohýbal v zádech a ona zatím v duchu viděla tátu, jak stojí na místě se svěšenou hlavou a nechává si to všechno líbit, nechává se kritizovat, jako by obětí byl on, jako by byl nepochopeným, avšak trpělivým hrdinou. Přes rameno má přehozený batoh, na sobě kabát. Stojí u dveří do chodby, ale ani se nepohne. „Je to přece nevěsta, ne, tak proč si radši nevezmeš ji?“ Na tohle nemohl nikdy nic říct.

Světoslav ale vzpomínal na úplně jiný svět. „V naší vesnici žil jeden muž,“ spustil znovu. „Napůl slepý stařík, který zamlada, ještě než se otevřela obchodní stezka, na východě bojoval ve službách Nevěsty a zůstal pak ochrnutý. Ve dne sedával na rohožce před svým domem, ve stínu rozložitého cedru, a vyprávěl příběhy, které slyšel

během toho tažení: o zázraku, jak povstala z pěny moře, o tom, jak si podmanila všech devět forem, o velkém sňatku. A kdybyste mu tiše naslouchaly a počkaly si, možná by se s vámi podělil i o proroctví o jejím odchodu.“

Kay ztěžka přikývla, jako by jí hlavou vůbec nepohyboval balon ztěžka se houpající ve větru, který ho unášel správným směrem. Zdálo se jí, že její vědomí pluje tam a zpátky spolu s jejími pohupujícími se spánky, a napadlo ji, jestli by neměla otevřít oči. Oko. Nedokázala si vybavit, kolik má vlastně očí, ale co na tom, stejně nepotřebuje vidět.

Proroctví o jejím odchodu, pomyslela si. O odchodu.

„O jejím odchodu z tohoto světa,“ dodal Světloslav tichounce. Obě děvčata už ale tvrdě spala.

Když se Kay vzbudila, bylo všechno jinak. Předně byla už zase tma. A taky vzduch byl suchý a ledově studený, bodal ji do kostí jako nabroušený střep. Ell ležela na boku stočená do klubíčka a trochu pochruovala. Po druhém Kayině boku, jen kousek od ní, seděli čelem k sobě přízraci a hráli jakousi deskovou hru. Upřeně pozorovali černé valounky a čas od času jimi pohnuli, aniž se ve skutečnosti aspoň střídali.

„Kam letíme?“ vyhrkla Kay.

Světloslav zvedl jeden valounek a sevřel ho v dlani. Nejdřív se asi lekl, ale pak se zase uklidnil. „Letíme za seržantem Fantomem kvůli vašemu otci. Letíme vyřešit tu situaci se svědky.“

„A autory,“ doplnil ho Breptomír. Zkontroloval měřák a nechal plamen na notnou chvíli rozhořet.

„Ale kam...?“ opsala Kay zešíroka rukou prázdnotu obklopující balon, tak černou, že jí jen matně prosvítala zdrsnělá a vyschlá plocha zaplněná skalisky a křovinami, která pod nimi pomaličku ubí-

hala, jak vítr vytrvale poháněl balon kupředu. „Kde to je? Kde to jsme?“

„Všechno proudí z hor,“ prohlásil Světloslav. Pozoroval Kay s hlavou lehce nakloněnou na stranu, jako by se právě jí dostávalo nerměrného štěstí. Z jeho pohledu pro ni byla čest každyčké slovo, které od něho vyslechla. „Platí to jak pro vodu, tak pro příběhy. A jestli chceme započít vlastní příběh, musíme vylézt na horu a dostat se dovnitř.“

Kay cítila, jak v ní začíná vřít krev. „To není odpověď!“ namítla. Kategoricky, ale ne našťvaně.

„Ona totiž žádná odpověď neexistuje,“ opáčil Světloslav. „Rozhodně ne taková, jakou bys chtěla slyšet. Možná si teď připadáš zklamaná, ale i v té tvé rozmrzelosti se snad najde trocha živné půdy naděje.“ Sklopil zrak k hrací desce a těm lesklým černým valounkům, a táhl hned dvěma – tím prvním postoupil jen o políčko, druhým opsal dlouhý oblouk. „V životě občas nastane chvíle, kdy to nejdůležitější zahlédneme – můžeme zahlédnout – jedině ve tmě. Chvíle, kdy si člověk vystačí s libovolnou horou, protože důležité je zkrátka dostat se dovnitř jakékoliv hory, nikoliv jedné jediné konkrétní. A právě na takové místo teď letíme, právě tohle je náš cíl, abychom viděli to, co leží výše než vše ostatní.“

Kay se chtěla rozčílit, ale jako by se z ní s každým Světloslavovým slovem svezl kousek vzteku. On ji totiž neignoroval, právě naopak. Střídavě sledoval ji a hrací desku, na které měl pořád položenou ruku, až to skoro vypadalo, že snad kreslí její portrét, že snad za svitu mřížkované lucerničky studuje rysy a stíny jejího obličejce.

„Já tomu nerozumím,“ povzddechla si. „Ani za mák.“

„To je dobře,“ ozval se Breptomír. Hrbil se malý kousek od ní, stáčilo mu jen natáhnout ruku a už Kay tiskl paži. Ten jemný stisk pod

ramenem, ta blahosklonná a něžná síla, která z jeho dotyku čišela, ji nadnášela a povznášela. „Je dobře, když víš, že něčemu nerozumíš. Když si lidé myslí, že něčemu rozumějí, a jsou si sami sebou stoprocentně jistí, bývají obvykle vedle jak ta jedle.“

„Co chce Fantom od táty?“

Světloslav s Breptomírem upřeně zírali hrací plochu.

„Co s ním provede?“

„Světloslave,“ zašeptal Breptomír tak tiše, že ho Kay sotva slyšela. „Je mladinká, ale...“

„Je v nebezpečí!“

„Je to autorka! Už tak urazila pěkný kus cesty. A moc statečně.“

Světloslav se malinko napřímil, ale rukama si pořád objímal kolena a držel je ve vzduchu nade dnem koše. „Jestli chcete vědět, co je Fantom zač, budu vám muset vyprávět příběh o bithýnijských rytířích.“

Světloslav svěsil hlavu nad rozehranou partií a jal se přemísťovat maličké figurky – okrouhlé kameny podlouhlého tvaru a šedavě modré barvy připomínající oblázky, co občas sbírala na norfolském pobřeží. Vířil s nimi podle jakéhosi vzorce po celé desce, citlivými dlouhými prsty s nimi hromadně opisoval neúnavné křivky, smyčky a víry. Bříšky každého prstu bez přestávky jemně postrkoval jedním, dvěma i vícero kameny tam a zpátky, takže Kay mohla na desce pozorovat pomyslné vzorce, jak se oblázky sbíhaly a rozbíhaly, utvářely skupinky, vyměňovaly si místa, přeskupovaly se a míchaly a pak se zase oddělovaly, zkrátka neustále měnily polohu i rozložení na hrací desce. Kay ten pohyb zpočátku mátl a už si říkala, že je to marné a měla by se prostě odvrátit, protáhnout se zpátky lanovím a schovat se zase pod teplou deku k Ell. Po chvíli pozorování si ale uvědomila, že jeden z kamenů se pod Světloslavovými prsty chová jinak než všechny ostatní, a napadlo ji, že se možná vůbec nejedná o neorgani-

zované tahy. Ten oblázek se pohyboval trhaně a na krátké vzdálenosti, většinou po přímce, jen si ho Světloslav postupně přesouval zpod jednoho bříška prstu pod druhé – to proto si té odlišnosti zprvu nevšimla. Zaměřila se na něj, jak do něj ostatní kameny opakovaně vrážejí, a začínala ho litovat, kolik nárazů musí vytrpět, jenže ono to spíš vypadalo, jako by k sobě ty ostatní valounky přitahoval, a to hlavně proto, že se z každé srážky s tou svéráznou figurkou trhavě vzpamatovávaly a přerušovaly své ladné kroužení po ploše čím dál afektovanějšími pohyby. Čím déle se Světloslavovy prsty komíhaly nad deskou, tím méně si jich Kay všimla, až vnímala pouze oživlé kameny: jak se od toho svérázného kamene mezi ostatní šíří virus v podobě přerývaných záškubů, jako by svým spoluhráčům spílal pro jejich krásu a oni se teď styděli. Kay měla pocit, že jí snad praskne hlava, nezadržitelně předsunula bradu a pokusila se spolknout vzlyk.

„Přestaň, Světloslave!“

Breptomír zakryl desku dlaní a umlčel Světloslavovy prsty, načech se Kay vzpamatovala.

„Ona umí číst,“ upozornil ho. „A ty na ni křičíš. Přestaň.“

Breptomír zatnul svaly v ruce a zbělely mu klouby prstů, jako by musel vyvinout nadpozemskou sílu, aby kamarádovu dlaň udržel v klidu.

Světloslav mu ale na rozdíl od Kay nevěnoval sebemenší pozornost. Tíše, téměř šeptem promlouval. Kay ho přes hučící poryvy větru málem neslyšela.

„Po celá staletí jsme tvořili cech o tisíci a jednom členovi a hlasy všech přízraků měly v síních Bithýnie stejnou váhu, všichni jsme totiž byli rytíři. Levopřízrakové s hrstmi plnými kamenů snovali příčiny, následky a chod světa. Pravopřízrakové s rozevřenými dlaněmi